

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 463. Twee dagen in december 1957 deed tenorsaxofonist ^{Sonny Rollins} mee bij een Verve-session van Dizzy Gillespie. Zowel 11 als 19 december was er deze ritmesectie. Ray Bryant-piano, zijn goed anderhalf jaar oudere broer Tommy Bryant-bas, op drums Charli Persip die ook in de toenmalige big band van Gillespie speelde. De session van de 11e was met kwintet: twee stukken met Rollins en twee met Sonny Stitt op tenorsaxofoon, de 2e session was met beide tenoren. Uit beide koos is één stuk, van de eerste Gillespie's "Weatleigh hall".

plaat 1 Dizzy Gillespie: Weatleigh Hall (Dizzy Gillespie)
1/1 - 8:51 - Verve MGV 8260

"Weatleigh Hall" - 11 december. Nu van de 19e en met Sonny Stitt erbij, een thema van Vincent Youmans waarbij Rollins, die als eerste soleert, zijn solo met stop-time begeleiding doet, iets dat vooral in de jaren twintig gebruikt werd, denk aan Louis Armstrong's "Potato head blues", later met enige consekventie door Stan Getz. Het is een op afgesproken plaatsen aangeven van één accoord, één noot en één tik door de ritmesectie. Bij Rollins in "I know that you know".

plaat 2 Dizzy Gillespie Sextet: I know that you know (Vincent Youmans)
2/2 - 5:26 - Verve MGV 8262

"I know that you know", het Dizzy Gillespie Sextet voor Verve in NYC, 19 december 1957. Dizzy Gillespie-trompet, Sonny Rollins-1e solo, Sonny Stitt-2e solo, tenorsaxofoon, Ray Bryant-piano, Tommy Bryant-bas, Charli Persip-drums.

Eind februari/begin maart 1958 was er opnieuw een achteraf gebleken historische Sonny Rollins-session. En een merkwaardige. Ik heb al vaker gezegd dat Rollins een fijn ontwikkeld gevoel had voor het kiezen van vooral wat oudere songs, dat deed hij nu voor een deel van die Riverside-sessions en van die songs hoort u er drie nu, het chef d'oeuvre werd "The freedom suite", die komt volgende keer. Bij deze sessions weer net als in november '57 in de Village Vanguard een trio: tenorsaxofoon, bas, drums. Rollins koos Max Roach voor slagwerk, voor bas de in historisch opzicht eerste opvolger van Jimmy Blanton, de op 30 september 1922 in Okmulgee, Oklahoma, geboren Oscar Pettiford, in kringen van musici aangeduid als OP.

We hoorden hem in de NOS Jazzgeschiedenis al in 1943 met Coleman Hawkins, in de tijd dat hij o.a. bij de band van Charlie Barnet speelde, in de tweede helft van de jaren veertig bij Duke Ellington. Hij zat ook in de allereerste Bebop-groep die hij samen met Dizzy Gillespie leidde en waarvan geen opnamen bestaan, na 1950 werkte Pettiford met eigen grotere en kleinere formaties, maar zijn carrière vertoonde toen meer downs dan ups, geplaagd als hij werd door alcoholisme, een uitzondering in de tijd dat vooral heroine de grote plaag was onder de musici. 27 februari 1958. Dit is eerst Noel Coward's "Someday I'll find you".

plaat 3 Sonny Rollins Trio: Someday I'll find you (Noel Coward)
2/1 - 4:37 - Milestone 47007

Na "Someday I'll find you" nu een song van Meridith Wilson, dit is de 4e take van "Till there was you".

zelfde Sonny Rollins Trio: Till there was you (Meridith Wilson)
2/4 - 5:00 - idem

"Till there was you". Tenslotte van Mat Dennis: "Will you still be mine".

zelfde Sonny Rollins Trio: Will you still be mine (Dennis, Adair)
2/2 - 2:55 - idem

"Will you still be mine", het Sonny Rollins Trio voor Riverside in NYC, 27 februari 1958. Sonny Rollins-tenorsaxofoon, Oscar Pettiford-bas, Max Roach-drums. Volgende keer "The freedom suite", dit was NOS Jazzgeschiedenis 463, MdR.

NA 131 044

0 0 0 0 0

30:42

mont 09.10.83